

Sygnatura akt III U 986/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 10-04-2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 31-03-2015 r. w Koninie

sprawy **S. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek odwołania **S. N.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 21.08.2014r. znak: (...)

1. O d d a l a o d w o ł a n i e.

2. Zasądza od odwołującego na rzecz organu rentowego kwotę 60 zł tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 986 / 14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił S. N. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, iż wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat, udowodnił w postępowaniu przed organem rentowym do dnia 1.01.1999 r. wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie 28 lat, 9 miesięcy i 14 dni, jednakże nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Zakład nie uznał żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach gdyż wnioskodawca nie przedłożył świadectw wykonywania takiej pracy, a z przedłożonych dokumentów z archiwum nie wynika, że praca jaką wykonywał była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z powyższą decyzją nie zgodził się S. N. wnosząc odwołanie. W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany decyzji i uznania pracy w (...) jako pracy w szczególnych warunkach na stanowisku szlifierza w okresie od 1.09.1972 r. do 31.08.1976 r. Pomimo powierzenia mu stanowiska tokarz wykonywał pracę szlifierza, a jego praca polegała na szlifowaniu metali, wałów, narzędzi, ich polerowaniu. Ponadto był instruktorem nauki zawodu i nadzorował uczniów

odbywających praktykę w zawodzie tokarza. Odwołujący podniósł, iż przez cały okres zatrudnienia pobierał dodatek szkodliwy i dodatek za szkolenie uczniów.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na argumenty podniesione wcześniej w zaskarżonych decyzjach.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca **S. N.**, ur. (...), złożył w dniu 24.07.2014 r. wniosek w organie rentowym o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku zaznaczył, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nadal pozostaje w stosunku pracy. Ubezpieczony powołał się na dokumenty potwierdzające okresy jego zatrudnienia dołączone już do wniosku o ustalenie kapitału początkowego i wniosku o świadczenie przedemerytalne oraz dołączył świadectwa pracy wystawione przez Syndyka Upadłości (...) w K. z dnia 30.06.1993 r. oraz kopię list płac potwierdzone za zgodność z oryginałem przez Archiwum (...) w K.. Ubezpieczony złożył także oświadczenie na piśmie, w którym wyjaśnił, że był zatrudniony w (...) w K. od 1.09.1969 r. do 30.06.1993 r. na stanowisku tokarza. W okresie od 1.09.1972 r. do 31.08.1976 r. wykonywał pracę szlifierza w pełnym wymiarze czasu pracy, a w okresie od 1.09.1976 r. do 31.08.1979 r. prowadził szkolenie uczniów. Zdaniem ubezpieczonego była to praca w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze.

Na podstawie dołączonych do wniosku dokumentów oraz dokumentów złożonych przy wniosku o kapitał początkowy organ rentowy uznał za udokumentowany do dnia 1.01.1999 r. okres składkowy w wymiarze 28 lat, 7 miesięcy i 6 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 2 miesiące i 8 dni. Natomiast nie uznano żadnych okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach do dnia 1.01.1999 r. bowiem wnioskodawca nie przedłożył żadnego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, a z dołączonych dokumentów z archiwum nie można ustalić czy praca, jaką wnioskodawca wykonywał była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący wywodził, że w okresie zatrudnienia w (...) w K. wykonywał pracę w szczególnych warunkach pracując jako szlifierz oraz pracę w szczególnym charakterze jako instruktor nauki zawodu.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że odwołujący podjął pracę w (...) w K. od dnia 1.09.1969 r. jako pracownik młodociany w celu nauki zawodu. W tym czasie ubezpieczony przez 3 dni w tygodniu odbywał naukę w szkole zawodowej, a w pozostałe dni miał praktykę i uczył się zawodu w (...). Nauka zawodu trwała do 30.06.1972 r. Po zakończeniu nauki zawodu odwołujący zawarł umowę o pracę i został zatrudniony na stanowisku tokarza.

(...) w K. był przedsiębiorstwem, które zajmowało się remontem i naprawą maszyn rolniczych , ponadto produkcją części do tych maszyn dla potrzeb napraw i remontów oraz produkcją części dla potrzeb innych zakładów takich jak wały , zawory, gniazda metalowe. Jako tokarz ubezpieczony toczył na tokarce wały i inne elementy potrzebne do remontów ciągników, kosiarek i innych maszyn, a także szlifował te części na szlifierce. Wszystkie te prace wykonywał w warsztacie , gdzie były specjalne miejsca do wykonywania różnych prac np. stanowisko obróbki skrawaniem, tokarki, szlifierki, frezarki, strugarki. Odwołujący pracował zarówno na tokarce jak i szlifierce, w zależności od potrzeb. W okresie od 26.10.1973 r. do 13.10.1975 r. S. N. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po jej zakończeniu kontynuował pracę w (...) na stanowisku tokarza i wykonywał takie same obowiązki jak przed odbywaniem służby.

Od 1976 r. odwołujący zajmował się także szkoleniem uczniów , uczył ich obsługi tokarki, szlifierki, pokazywał jak wygląda praca na tych maszynach i nadzorował wykonywane przez uczniów prace. Odwołujący szkolił uczniów codziennie , otrzymywał za to dodatek do wynagrodzenia. Szkoleniem uczniów zajmował się do końca sierpnia 1979 r. Później , od września 1979 r. do grudnia 1980 r. ubezpieczony został przeniesiony do pracy na tokarce i zajmował się wyłącznie toczeniem wałów i innych części.

Od lutego 1981 r. odwołujący nadal pracował na stanowisku tokarza i zajmował się także szkoleniem uczniów. Wykonywał swoją pracę zarówno na tokarni jak i na szlifierni, szkolił uczniów w zawodach tokarz, tokarz – szlifierz, tokarz – frezer, uczył obsługi maszyn, toczenia, szlifowania różnych części zamiennych.

Od dnia 1.04.1982 r. powierzono odwołującemu obowiązki brygadzysty w dziale TW – obróbka mechaniczna. Jako brygadziście podlegali mu wszyscy pracownicy danej brygady pracujący na poszczególnych stanowiskach, a do obowiązków ubezpieczonego należało m.in. przygotowanie stanowisk pracy dla brygady zgodnie z przepisami b.h.p. i p.poż., nadzorowanie właściwego przebiegu pracy, rozliczanie czasu pracy brygady, nadzorowanie właściwej eksploatacji maszyn, narzędzi i urządzeń na wszystkich stanowiskach pracy. Odwołujący nadal też zajmował się szkoleniem uczniów na różnych stanowiskach pracy, za co pobierał specjalny dodatek. W tym więc okresie odwołujący zarówno szkolił uczniów jak i nadzorował pracowników brygady, którzy wykonywali prace zarówno na tokarkach jak i na szlifierkach, jak sam przyznał, osobiście żadnych prac na maszynach już nie wykonywał.

Odwołujący nie miał powierzonego stanowiska instruktora praktycznej nauki zawodu, zajmował się szkoleniem uczniów tak jak inni pracownicy warsztatu, natomiast formalną opiekę nad uczniami sprawował inny pracownik (...), który sprawdzał obecność uczniów i przydzielał ich pomiędzy poszczególnych pracowników warsztatu. Na tym stanowisku odwołujący pracował do dnia 16.01.1989 r. W wystawionym mu przez pracodawcę świadectwie pracy wpisano, że zajmował stanowiska: uczeń praktycznej nauki zawodu, tokarz, pracodawca nie wystawił ubezpieczonemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W okresie od 19.01.1989 r. do 31.03.1990 r. S. N. został oddelegowany do pracy na budowę do (...)w L.. Jednostką kierującą go do tej pracy był (...) w G., a odwołujący został zatrudniony na stanowisku tokarz. W (...)ubezpieczony pracował w fabryce przekładni, gdzie obsługiwał szlifierkę.

Po powrocie z (...)S. N. od dnia 8.05.1990 r. ponownie został zatrudniony w (...) w K. na stanowisku specjalista tokarz. Nadal także powierzono mu stanowisko brygadzysty w Wydziale Warsztatowym. Odwołujący nadzorował pracę podległych mu pracowników brygady tj. tokarzy, szlifierzy, frezerów, zajmował się rozliczaniem czasu pracy, rozdzielaniem pracy, przygotowaniem stanowisk pracy, w zależności od zakresu wykonywanych prac swoje obowiązki wykonywał na tokarni lub też na szlifierni. W tym okresie, jak wynika z kart wynagrodzeń, odwołujący nie otrzymywał dodatku za szkolenie uczniów co może wskazywać na to, że nie miał tego w zakresie swoich obowiązków. Jako tokarz ubezpieczony pracował do końca zatrudnienia w zakładzie tj. do 30.06.1993 r. W okresie tego zatrudnienia ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego od 09.05.1990 r. do 31.07.1990 r., a ponadto był na urlopie bezpłatnym w 1991 r. przez 57 dni, a w 1992 r. przez 2 dni.

Od 04.08.1993 r. do 03.08.1994 r. S. N. pobierał zasiłek dla bezrobotnych natomiast od 22.08.1994 r. do 30.04.2012 r. był zatrudniony w P.P.H.U. (...) J. S. na stanowisku tokarz.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, w aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w (...) w K., częściowo na podstawie zeznań świadków J. C. (1) i W. K. (1), a także częściowo zeznań odwołującego.

W ocenie Sądu treść dokumentów nie budziła wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem zatrudnienia odwołującego w spornych okresach. Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych takie jak umowa o pracę, angaże, karty wynagrodzeń były sporządzane na bieżąco przez odpowiednie służby pracownicze, są opatrzone pieczętą zakładu oraz pieczętą imienną i podpisem osoby upoważnionej, zawierają informacje o zajmowanym przez pracownika stanowisku i zmianach w tym zakresie. Zdaniem Sądu brak jest wystarczających podstaw by kwestionować prawidłowość tych dokumentów, a w szczególności ich wiarygodności nie mogą skutecznie podważać zeznania świadków bowiem z uwagi na znaczny upływ czasu świadkowie mogą wiele szczegółów nie pamiętać, a pamiętane przez świadków okoliczności mogą mieć charakter wybiórczy tym bardziej kiedy dotyczą osoby trzecich.

Z dokumentów dotyczących zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w K. wynika jednoznacznie, że odwołujący przez cały okres zatrudnienia (z przerwą na odbycie służby wojskowej) był zatrudniony na stanowisku tokarza i tokarza brygadzysty. Wbrew więc wywodom świadka W. K. odwołujący nie był zatrudniony jako szlifierz. Również w dwóch świadectwach pracy, które pracownik otrzymał na koniec zatrudnienia, pracodawca nie wymienił stanowiska szlifierza, a odwołujący nie występował o sprostowanie tego dokumentu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków jedynie w części bowiem zeznania te nie były spójne i pozostawały w sprzeczności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych. Świadek J. C. zeznał, że odwołujący pracował na szlifierni, gdzie szlifował wały, czopy, gniazda, ale wykonywał też prace na tokarce. Zdaniem świadka zarówno prace na tokarce jak i na szlifierni wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ale nie potrafił wskazać w jakich konkretnie okresach pracował jako szlifierz, a w jakich jako tokarz.

Z uwagi więc na nieprecyzyjność tych zeznań, a także ich sprzeczność z treścią dokumentów w aktach osobowych, zeznania te w tej części nie zasługiwały na uwzględnienie i mogły stanowić podstawy ustaleń.

Świadek W. K. wywodził, że odwołujący został zatrudniony jako szlifierz, a naukę zawodu ukończył jako tokarz – szlifierz. Twierdzenia te nie znalazły potwierdzenia w dokumentach. Poza tym w ocenie Sądu nie wydaje się logiczne działanie pracodawcy, który zatrudnia pracownika na określonym stanowisku – tokarz , a następnie powierza temu pracownikowi do wykonania obowiązków przypisane do innego stanowiska – szlifierz. Sąd nie wyklucza, że odwołujący okresowo i w zależności od potrzeb mógł wykonywać prace związane ze szlifowaniem, ale nie spowodowało to zmiany charakteru jego pracy, która wyraża się także w nazwie stanowiska, jaką pracodawca mu przyporządkował.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że same zeznania świadków , z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter emerytury w obniżonym wieku, nie mogą przesądzać o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji zebranej w aktach osobowych (tak wyrok SA w Łodzi z dnia 3.04.2013 r. sygn. III AUa 1267/12). Podkreślić również należy, że prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu lecz musi ono zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 22.05.2013 r. III AUa 952/12).

Również zeznania odwołującego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części, w jakiej znalazły potwierdzenie w dokumentacji z akt osobowych. Nie sposób przyjąć by odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie prace przy szlifowaniu części metalowych (wałów, czopów i innych części) bowiem nie znalazło to potwierdzenia w materiale dowodowym. Brak jest takich informacji w aktach osobowych, a z angaży wynika, że powierzono mu stanowisko tokarza , zgodnie z jego wykształceniem.

Sąd nie wyklucza, że odwołujący mógł także pracować na szlifierni jednak nie zmienia to charakteru jego pracy , która związana była z obróbką mechaniczną dokonywaną także i przede wszystkim na tokarce. Jeśli chodzi o szkolenie uczniów to twierdzenia odwołującego w tym zakresie zasługują częściowo na uwzględnienie. Z dokumentów płacowych znajdujących się w aktach osobowych wynika, że w okresie od lutego 1981 r. do czerwca 1989 r. odwołujący pobierał dodatek za szkolenie uczniów, nie powierzono mu jednak stanowiska instruktora praktycznej nauki zawodu, a z uwagi na inne obowiązki wynikające z faktu powierzenia funkcji brygadzysty nie sposób jest przyjąć, by odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się wyłącznie szkoleniem uczniów. Szkolenie uczniów było bowiem prowadzone obok zasadniczych obowiązków ubezpieczonego związanych ze stanowiskiem tokarz – brygadzysta.

W myśl przepisu art. **184 ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440-j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w **art. 32**, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślić należy, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk ustala się nadal w oparciu o przepisy dotychczasowe, pracownik, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W myśl przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tymże rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W myśl przepisu § 4 powołanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie **A**, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn.

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W załączniku do powołanego rozporządzenia znajduje się wykaz **A**, który określa prace w szczególnych warunkach uprawniające do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury w poszczególnych gałęziach przemysłu.

W powołanym wykazie , w żadnym z czternastu działów nie zostały wymienione prace tokarza jako prace w szczególnych warunkach. Natomiast w dziale **III** – w hutnictwie i przemyśle metalowym, pod poz. **78** wymienione są prace - szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne. Prace tego rodzaju muszą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku aby mogły być zaliczone do okresów uprawniających do nabycia emerytury.

Zgodnie z treścią § 15 powołanego rozporządzenia nauczyciel, wychowawca lub inny pracownik pedagogiczny wykonujący pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 pkt 1-7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela , określoną w tej ustawie jako praca zaliczona do I kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury na zasadach określonych w § 4 i jest uważany za wykonującego prace w szczególnym charakterze.

Podkreślić jednak należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i stanowiskiem doktryny nie jest możliwe łączenie okresów pracy w szczególnym charakterze z okresami pracy w szczególnych warunkach i tym samym zaliczenie okresu pracy w szczególnym charakterze nauczyciela do okresów pracy w szczególnych warunkach (tak wyrok SN z 29.09.2005 r. II UZP 10/05, OSNP 2006/1-2/21).

Poza sporem jest, że wnioskodawca ukończył 60 lat z dniem (...)r., do dnia wejścia w życie ustawy tj. do dnia 1.01.1999 r., legitymuje się okresem składkowym, nieskładkowym w wymiarze łącznie 28 lat, 9 miesięcy i 14 dni, nie przystąpił też do otwartego funduszu emerytalnego. Sporne więc w przedmiotowej sprawie było to czy wnioskodawca do dnia 1.01.1999 r. posiada co najmniej 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie brak jest podstaw by przyjąć, że odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat. W okresie zatrudnienia w (...) w K. wykonywał bowiem pracę w charakterze tokarza, a tego rodzaju praca nie jest zaliczana do kategorii prac w szczególnych warunkach. Odwołujący nie wykonywał też stale i w pełnym wymiarze czasu pracy polegającej na szlifowaniu wyrobów i narzędzi metalowych. Wprawdzie zajmował się szlifowaniem , ale jego zasadnicze obowiązki

polegały na toczeniu części i elementów potrzebnych do remontu ciągników i maszyn rolniczych i prace te wykonywał przy tokarce. Z akt osobowych ani też z treści świadectwa pracy nie wynika by kiedykolwiek pracodawca powierzał odwołującemu stanowisko szlifierza, a przez cały okres zatrudnienia (poza okresem nauki zawodu) był zatrudniony jako tokarz co było też zgodne z rodzajem posiadanych przez niego kwalifikacji. Nie budzi więc wątpliwości, że na stanowisku tokarza pracownik zajmuje się głównie wykonywaniem prac tokarskich i obróbką materiałów na tokarce, nawet jeśli przyjąć, że w pewnym zakresie taki pracownik wykonuje inne prace, w tym także zajmuje się szlifowaniem, to nie zmienia to jego generalnego rodzaju zatrudnienia. Połączenie zaś w ramach jednego stanowiska prac o wysokim stopniu szkodliwości (w charakterze szczególnym) oraz prac, gdzie ten stopień szkodliwości jest niższy uniemożliwia stwierdzenie, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż w sprawie o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń Sądu ma być charakter zatrudnienia w okresie dawnym, gdzie większość dokumentów jest niekompletna, a więc wysoce utrudnione jest ustalenie faktów wyłącznie w oparciu o istniejące dokumenty, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków jak i strony procesowej) muszą być jednak skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do emerytury (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18.04.2013 r. sygn. III AUa 1730/12).

Zauważyć też należy, że nawet gdyby przyjąć, że odwołujący wyłącznie zajmował się szlifowaniem narzędzi i wyrobów metalowych to okres jaki wskazuje nie obejmuje wymaganych 15 lat takiej pracy.

W ocenie Sądu ubezpieczony nie udowodnił też by stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał przez okres 15 lat pracę w szczególnym charakterze. Wprawdzie szkolił uczniów, ale pracując jako tokarz i brygadzysta a nie instruktor praktycznej nauki zawodu. Nie sposób więc przyjąć by odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał w tym czasie pracę nauczycielską, o jakiej mowa w ustawie Karta Nauczyciela.

Jeśliby jednak nawet przyjąć, że odwołujący w okresach od 1976 r. do sierpnia 1979 r. oraz od lutego 1982 r. do 30.06.1989 r. pracował wyłącznie jako instruktor praktycznej nauki zawodu to zauważyć należy, że w świetle ustawy Karta Nauczyciela nie każde okresy pracy takiego instruktora podlegały zaliczeniu jako okresy pracy w szczególnym charakterze. Kwestię tą w sposób wyczerpujący wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2014 r. II UK 209/13 (Lex nr 1421811) stwierdzając w konkluzji, że w stosunku do instruktorów praktycznej nauki zawodu okresy ich pracy przed dniem 31.08.1988 r. nie były okresami pracy w szczególnym charakterze uprawniającymi do emerytury nauczycielskiej.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, odwołujący nie wykazał by do dnia 1.01.1999 r. wykonywał przez okres co najmniej 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach lub też stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę w szczególnym charakterze (tj. pracę nauczycielską). Nie spełnił więc przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do emerytury.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd oddalił odwołanie jako nieuzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 108 kpc w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490-j.t).

SSO E. Majewska